

Capitolul 1

Uitați-vă la mine.

Mai mult decât penibil.

Adică, încerc să fiu rău. Serios, chiar încerc. Dar e mai greu decât pare.

Să fii rău presupune o totală lipsă de imaginație. Nu-ți poți permite să-ți imaginezi ce s-ar putea întâmpla dacă faci un lucru rău.

Nu trebuie să-ți pese.

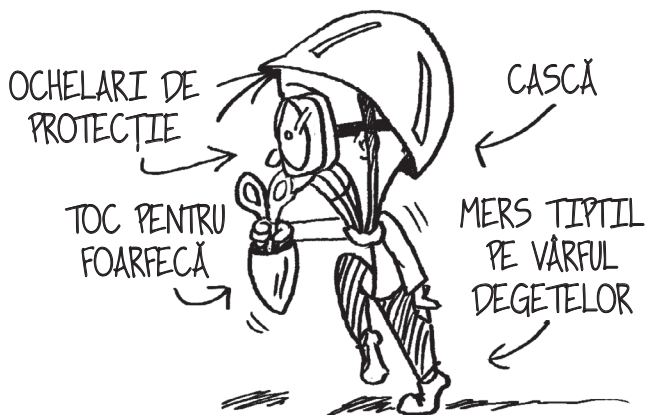
Nu trebuie să-ți pese că avionul tău spațial ocupă trei locuri în parcare. Nu trebuie să-ți pese că mașina cuiva a fost zdrobită de podul care s-a prăbușit după ce Dezintegratorul tău cu raze a dat greș. Nu trebuie să-ți pese că facerea de rele lasă mizerie în urmă, iar petele de iarbă de pe supercostumul tău sunt foarte greu de scos.

Nu pot să fac asta.

Nu pot să *nu*-mi pese.

Am încercat.

Serios, am făcut-o. Am încercat să alerg ca un apucat cu o foarfecă în mână.

Dar nu sunt cel mai îndemânat copiii și chiar nu-mi place să fac mizerie.

Am încercat să nu-mi mănânc toată mazărea.

Dar îmi place mazărea. Conține multă vitamina K și este o bună sursă de fibre.

Odată chiar am încercat să nu mă spăl după urechi, dar pur și simplu m-am simțit... nu știu... foarte, foarte rău.

Sunt un copil bun. Ceea ce, în ochii părinților mei, înseamnă că sunt un copil

rău. Dar nu sunt genul *bun* de copil rău. Sunt genul *rău* de copil bun.

Părinții mei încearcă să înțeleagă. Dar nu e ușor.

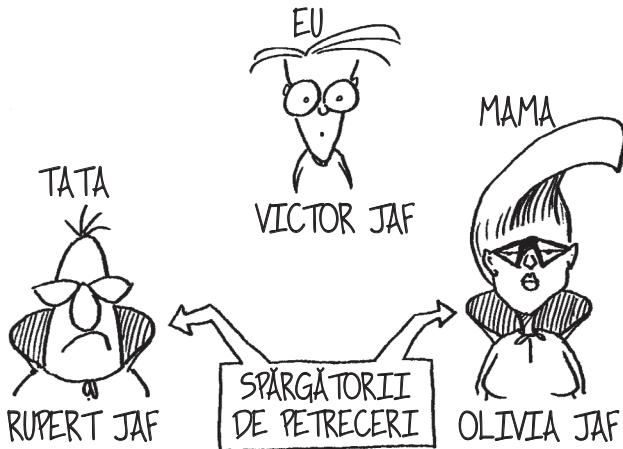

E greu pentru noi toți.

Capitolul 2

Mă trag dintr-un lung șir de înaintași Superinfernali.

ARBORELE GENEALOGIC AL FAMILIEI JAF

BUNICUL
JAF

DR. URSUZ

BUNICA
JAF

MADAM
ȚÂNTAR

BUNICUL
PRĂPĂD

DL ȚĂFNOS

BUNICA
PRĂPĂD

MADGE CEA
ORIBILĂ

STRĂBUNICUL
JAF

GUMĂ

STRĂBUNICA
JAF

DOAMNA MOP

STRĂBUNICUL
VĂICĂRET

SIR SPLIN

STRĂBUNICA
VĂICĂREATĂ

FEMEIA-
CALAMAR

STRĂBUNICUL
PRĂPĂD

STROPITOARE

STRĂBUNICA
PRĂPĂD

LADY SPATULĂ

STRĂBUNICUL
PAGUBĂ

CAP DE
TINGIRE

STRĂBUNICA
PAGUBĂ

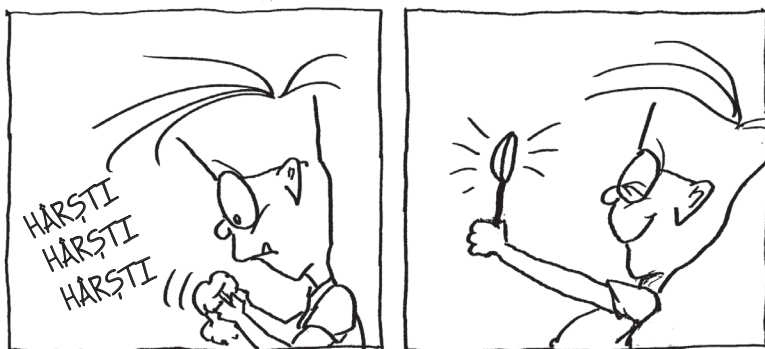
DORIS
(NU E
SUPERINFERNALĂ)

Părinții mei sunt niște superinfernali de mâna a doua și destul de aproape de pensie. Să le zicem superrăutăcioși. În prezent se luptă mai mult să preia controlul asupra șezlongului decât asupra lumii.

Cu toate astea, vor și ei ceea ce vor toți părinții superinfernali. Vor de la mine să ajung un ticălos, cu un cip pe umăr și o dorință arzătoare de a răspândi haosul și dezordinea în univers.

Am menționat cât de mult îmi displace să fac mizerie?

Așa că, în loc de un dur Distrugător al Lumii, s-au pricopsit cu mine: Băiatul Cuminte.

Distrugătorul de pete.

Îmi pare rău pentru mama și tata. Cum am spus, am încercat să fiu rău. Iar ei au încercat *totul* ca să mă ajute să fiu rău. Au încercat să stea de vorbă cu mine...

Au încercat să mă pedepsească...

Au încercat cu profesori...

Dar nimic n-a mers. Indiferent ce-ar face, nu reușesc să dezlănțuie răul în mine. Mă simt prost că nu pot să fiu... știți voi... rău.

M-am simțit în special prost pentru că nu pot să fiu rău după ce mama și tata au avut o Discuție cu mine.

Nu, nu *acea* Discuție. *Cealaltă* Discuție.

Cea despre cum stau lucrurile în lumea celor super.

